

Elizabeth Silence Ballard:

Tri Teddyjeva pisma

Teddyja Stallarda svakako se smatralo kao „jednoga od posljednjih“. Nije pokazivao zanimanje za školu, nosio je prljavu, izgužvanu odjeću, nikada se nije češljao, bio je jedan od onih učenika s bezličnim izrazom lica. Kada bi mu se gospođica Thompson obratila, uvijek je odgovarao jednosložnim riječima. Neuglednoga, nemotiviranoga i zamišljenoga bilo je jednostavno teško voljeti.

Iako je učiteljica uvijek govorila da sve učenike voli na isti način, nije bila baš u cijelosti iskrena. Kada je ispravljala Teddyjeve testove, na neki izopačen način uživala je križati netočne odgovore, a jedinicu bi uvijek ispisivala polagano i lijepo. A trebala se drukčije ponašati, imala je njegov dosje i znala više no što se usuđivala priznati. U dosjeu je pisalo:

Prvi razred:

Teddy je dijete koje svojim radom i ponašanjem mnogo obećava. No, živi u teškim uvjetima.

Drugi razred:

Teddy bi mogao i bolje. Majka je ozbiljno bolesna. U kući mu nitko ne pomaže.

Treći razred:

Teddy je dobar, ali preozbiljan dječak. Teško uči. Majku umrla prošle godine. Vrlo je spor, ali je lijepo odgojen. Njegov otac ne iskazuje zanimanje.

Stigao je i Božić, a dječaci i djevojčice iz razreda gospođice Thompson donijeli su poklone. Naslagali su ih na njen stol i okupili se dok ih je otvarala. Među njima bio je jedan od Teddyja Stallarda. To ju je iznenadilo. Teddijev je poklon bio umotan u smeđi papir i omotan vrpcom. Poruka je jednostavno glasila: „Za gospođicu Thomson od Teddyja“. U paketiću je bila bezvrijedna narukvica, na kojoj je nedostajalo pola kamenčića, i bočica jeftinog parfema.

Neki su se dječaci počeli smijati, ali je gospođica Thompson bila toliko prisebna da ih na vrijeme ušutka stavljajući narukvicu na ruku i namirisavši se parfemom. Upitala je ostale: „Zar ne miriše divno?“ Učenici su se odmah složili s njenim mišljenjem.

Na kraju dana, kada je škola već završila, a sva djeca otišla kući, pojavio se Teddy. Polako je prišao njenom stolu i blago kazao: „Gospođice Thompson... gospođice Thompson, Vi mirišete poput moje mame..., a i narukvica Vam pristaje. Drago mi je da su Vam se svidjeli moji pokloni.“ Nakon što je otišao, gospođica Thompson pala je na koljena i zamolila Boga za oprost.

Sutradan je djecu pozdravila nova učiteljica. Gospođa Thompson postala je druga osoba. Više nije bila samo učiteljica... Svu je ljubav poklanjala djeci i za njih je činila sve da bi postali dobri ljudi. Pomagala je svoj djeci, posebno onoj s teškoćama i posebno Teddyju Stallardu. On je do kraja školske godine pokazao zavidne rezultate. Nadoknađeno je propušteno, a u nekim je predmetima čak bio bolji od ostalih.

Poslije dugo nije čula ništa o njemu. Onda je jednoga dana primila pismo:

*Draga gospođice Thompson,
želim da ste Vi prvi koga ću izvijestiti. Maturirat ću kao drugi
najbolji učenik generacije.
S ljubavlju,
Teddy Stallard*

Četiri godine poslije primila je još jedno pismo:

*Draga gospođice Thompson,
Upravo sam doznao da ću diplomirati kao najbolji student
generacije. želio sam da to prvi doznate. Studij nije bio lagan, ali
mi se sviđio.
S ljubavlju,
Teddy Stallard*

A četiri godine poslije:

*Draga gospođice Thompson,
Od danas sam Theodor Stallard, liječnik. Što velite na to? želim
Vas prvu izvijestiti da se ženim dvadeset i sedmog idućeg mjeseca.
želio bih da sjedite na mjestu na kojem bi moja majka sjedila da je
živa. Vi ste sada jedina obitelj koju imam: tata je umro prošle
godine.
S ljubavlju,
Teddy Stallard*

Gospođica je Thompson otišla na to vjenčanje i sjedila tamo gdje je Teddyjeva majka trebala. Zaslужila je to: za njega je učinila nešto što nikada neće zaboraviti.

